

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1739/2020
10.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јелене Боровац и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., чији је заједнички пуномоћник Јасмина Михаиловић, адвокат у ..., против туженог „Горење апарати за домаћинство“ ДОО Ваљево, кога заступа пуномоћник Веран Панић, адвокат у ..., ради исплате зараде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 100/2020 од 21.01.2020. године, у седници већа одржаној 10.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 100/2020 од 21.01.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 100/2020 од 21.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 133/19 од 31.10.2019. године, ставом првим, другим, трећим, четвртим и петим изреке обавезан је тужени да тужиоцима на име мање исплаћене зараде (накнада за сталност) за период од априла 2016. године до децембра 2018. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од одређених датума до исплате. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 123.388,34 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 100/2020 од 21.01.2020. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Ваљеву П1 133/19 од 31.10.2019. године у ставу првом, другом, трећем, четвртим, петом и решење садржано у ставу шестом изреке, у делу у коме је обавезан тужени да тужиоцима на име трошкова поступка исплати износ од 123.388,34 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате. Преиначено је решење о трошковима поступка садржано у преосталом делу става шестог првостепене пресуде тако што је одбијен захтев тужилаца за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова парничног поступка од пресуђења до

извршности пресуде. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против наведене другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о ревизији одлучи у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20 – у даљем тексту ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Одлучујући по наведеним одредбама, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови да се дозволи посебна ревизија. Тужени није указао на другачију судску праксу у истоветним чињенично-правним споровима изражену у правноснажним судским одлукама, односно на потребу да се у поступку по посебној ревизији уједначи судска пракса. Нема ни потребе за новим тумачењем права у односу на одредбу члана 59. Правилника о раду туженог од 25.08.2014. године. Врховни касациони суд је оценио да су нижестепени судови наведену одредбу тумачили на прихватљив начин када су закључили да је тужени имао право да исплаћује или да не исплаћује посебно примање (накнаду за сталност) запосленима, али када је одлучио да исплати накнаду, тада је био дужан да то чини у складу са чланом 59. Правилника, те није могао да умањује прописани износ од 5.000,00 динара због одсуства са рада нити да исплаћени износ умањује сразмерно часовима рада тужилаца, јер такви критеријуми нису предвиђени чланом 59. Правилника туженог.

Следом наведеног, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Када се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате на име накнаде за сталност у овој парници поднета је 06.05.2019. године. Поднеском од 20.09.2019. године тужиоци су преиначили тужбу и поставили тужбене захтеве на новчане износе од којих је највиши 15.067,52 динара, о којима је одлучено правноснажном пресудом. Како вредност побијеног дела другостепене пресуде ни за једног од тужилаца не прелази динарску противвредност износа од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. и члана 403. став 3. ЗПП,
Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић